

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócń
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spat měrný
Cerstwosc da.

Njech ty spěwaš
Swěrnje džělaš,
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbske njeđzelne łopjeno

W Budyschinje

19. haprjeje 1931

Bauzen

Samolwity redaktor farar Wyrzac w Nohacizach. — Čitacz a nallad č smolerjez Inihicizščernje a Inihotnje, šap. dr. i wobm. ruł. w Budyschinje
Wutħadza kóždu ģobotu a placzi šchwórcelnje 108 stóth přenjełow

Njeđzela Misericordias Domini.

R tječemu džěšče Jezus k njemu: Šchimanje Zonazowj, lubujěš mje? Pětr bu srudny, so wón k tječemu jemu praješče: Lubujěš mje? a džěšče k njemu: Knježe, ty wěšch wšchitke wězn, ty wěšch, so ja cze lubuju. Džěšče Jezus k njemu: Paž moje wowzy. — Sczenje šwj. Jana 21, 17.

Kak ponižowaze bě tola Jezusowe trojake praščenje ja Šchimana, kotrehož bě tón Knjes něhdy Pětra t. r. štału mjenował. Jemu běšče, kaž by so Jezus prašhecž chyzł: Dopomniš so na twoje šłowa w tamnej nozj rěčžane: Šdy bychu so tež wšchitzy na tebi pohórscheli, dha wšchak ja so nihdy njebudu pohórschicž. A hdy bych ja i tobu wumrěcz dyrbiak, nochyzł cze ja šapřecž? Wěšch to hišchže?

Haj, wón to hišchže derje wěđžěšče, a wěđžěšče tež, šchto bě so po tym štało. Wěšte drje jemu bě, so bu jemu wot Knjesa wodate; šchto pak chze rad na čzmowe hodžiny šandžěneho čžaša dopomnjeny bycz? Tola ponižny a hlubočo hnutj wotmołwi: Knježe, ty wěšch, so ja cze lubuju. Ša Jezuska běchu tele šłowa šnamjo noweho woprawdžiteho šapoczatka. Tohodla štrošchtnje praješče: Paž moje jehnjata, paž moje wowzy. Wjeđž je k študnjam žiweje wody; pšchiwjeđž tyč, kiž šu lacžni po prawdže a po měrje; pšchiwjeđž tyč, kiž šłudža; pšchiwjeđž pšchede wšchěm mój šabludženy a šašlepjeny lud! Ludži dyrbišch łojicž, ty rybačo wot Genesaretskeho jěšora!

„O so bych mołł ludži łojicž moje žiwe dny!“ Tak praješče něhdy 18 lět štary mlodženz i mjenom Jan Hendrich Wichern, so počahujo na powołanje šwjateho japoschtoła Pětra. Š džaknej wutrobu so ewangelišče šchěščžianstwo we

tychle dnjach tohole muža dopomni, kiž je pšched 50 lětami wumrěl, kiž bu se šačožerjom šnutštowneho mišžionštwu, tamneho džěla lubošče, kotraž pyta a pomha a šakhowa. Šo wótrej mlodščzi, w kotrež je Wichern nawuknył škužicž, so modli a na Boha čžakacž, je wón w powołanju wot Boha datym krašnje wuwješčž šmět, šchtož bě šebi w šahorjenoščzi mlodnyh lět pšchak.

Wobthadžujo i mužemi, kotřiž buchu wot pastyrškeje lubošče Jezusoweje čžerjeni, so we wulkej lubošči ša Knjesowe štađlo štaracž, a to tež ša šłabe a šhubjene wowzy, bu jeho wutroba pšchezo bóle šahorjena. Tón Knjes šam šebi pšchihotowa w nim grat, so by měl praweho pastyrja, kiž by wowzy pažł, mjes kotrymiž bě tak wjele šawutlennyh a roshonjennyh.

Wulka bě nuša tamneho čžaša. Wichern so najpředy a najbóle na džěczoch šmili. Runje w Šamburku, hđžež bě so narodžil, bě w kšěžach wjele srudneho widžak. Tyžazy džěczji šroščžechu tam bjes kóždeho rošwucžowanja, haj wone šanjerođžichu zyle. Tuž šačožichu wukhowařnju ša tajke wbohe džěczatka a Wichern bu i hošpodarjom tohole wuštawa a se šaštaracželom džěczji. Tónle „šchropawj dom“ w Šamburku je dženkja hišchže žiwy pomnik Wicherna. Šod Božim žohnowanjom je tónle wuštaw i mašeho do wulkeho šrostk. Pšches njón šu někotre tyžazy džěczji šchle, kotrež běchu čžežšo wukubłacž, a i njeho šu wjazny hacž tyžaz diaconow do towarštwow, wuštawow a wošadow póšłani. Šnaty ewangelišta, kiž je lony w mječze znył tyđžeń přědował a pšchednošchował, bě tež se šchropaweho doma Šamburkškeho k nam pšchišchoł.

„Wšchitko, šchtož šady tebje leži, je tebi wodate“, i teje šylnej Jezusoweje lubošču je wón te džěczji do šwojeho doma

přichájal, a kaž Ješuž přechcziwo kablazemu wučžomnikej Přetrej wustupi, tak je Wičhern s kablazymi mišcziwoje a tola křutnje rěčzał. Wutroby je šebi dobył mnohich džěczi. Ale niz jeno džěczi. Sapalit je nowy woheri pytažeje, wukhowazeje lubošcže mjes ewangelškim křesczijanami, wěšty tamneho Božeho kłowa, kotrež bě heglo jeho žiwjenja: Našcha wěra je to dobycže, kotraž je šwět přehwinyla. Wot toho čaža bu šnutstowne mišijonstwo šwěrnny pomožnik zyrkwoje Jesom Křnyšta.

Prawehe wučžomnika Jesužowehe wóčžny nještej jenož hladatej na nusu jenotliwynch čłowjekow, ale na nusu šwojeho zřeho luda. Hdnyž je Wičhern přehed 80 lětami druhich kědžbliwynch čžinik na to, šhtož by zřehemu němškemu ludej k lěpšchemu šlužiko, nješju na njeho poškuchali. Dženka šnaje-ny wšchitny nusu, čželnu a duchownu luda. Njeje hižo pošdže pomhacž? Twój šbóžnik šo dženska woprašča: Lubuješči mje? Njehošči tež ty šo dopomnicž dacž, kaš bliško by jemu štaš a šhto bě jemu šlubik. Swěrišči šebi, jemu horby šnapšchecziwicž: Šsym cže tola lubowaš s zřehy šwojey wutrobu, s zřehy šwojey dušchu a s zřehy šwojey myšlu a šwojeho bližšeho jako šam šo? Praj šo mnu radšcho ponižny: „Knježe, ty mje šnaješči. Mašči-li paš hišcže dowěru ke mni, dha woštan pola mje. Ša čžu cže lubowacž.“ Šamjeň.

Ššchi rowje fararja Mateja Urbana.

Ššches šerbšku holu duwašche nalětni powětr, budžo wšcho, šhtož hišcže drěmašche, njewozucziwšči s pohluščenja šymy, jako šo Wufrancžizam bližach, šo bych šobu přehewodžal k rowu fararja Urbana, šerbškeho kěrlušcherja a wótcžinža. Šastupich do fary, s kotrejež farar Urban hižo 1903 wučžahny na wotpocžinš, nušowaný niz wot wyškotich lět a dožluženych mozow, ale wot khorowatošcže. Jeho škřschenje bě tak hubjene, šo njewožesche šwoju wobšchěrnny šlužbu wjazny šastawacž. 1872 bě to bylo a polutny džěň, jako bě duchownu šwjecžišnu doštal we Wufrancžanškim Božim domje a bu s pomožnikom hišcže nješapomniteho fararja Grofny. Šši lěta pošdžišcho, 1875, bu potom šam s fararjom štarolutherškeju wošadow Wufrancžiz a Klětno-Wobej žarowašchtej nětko wo šwojeho wjeleššlužbneho fararja Urbana a šo hotowašchtej, jeho k rowu přehewodžecž.

Wón bě hišcže dužny po šwojim pošlednim pucžu do šwojich Wufrancžiz, wón, t. r. to, šhtož bě po šmjercži šbytkne tu woštalo na šemi, dolež je wot šemje wšate. Šchtož nješmjertne, jeho dušcha, bě po druhim pucžu dužny, bě dužny ke Wótcžej do domu. W Křhóštwaje, hdžež bě bydlit a džěkaš a špěwaš, bě wušnyš. Tam běchu jemu hižo dopołdnja pošlednje božemje prajili. Wošadny farar bě tam rěčzał a křjes farar Čnyž-Šajnicžanški bě tam džakne a rošžohnowaze šłowa ša Mačžizu Šserbšku wuprajil a wěnz k jeho kašcžej pošložil, šastupuju tam přšchi wotkřadže se šašškeje Lužizny s k. fararjom Křencžom-Wjelecžanškim šerbški lud a šerbšku intelligenzu. Nětk bližšche šo auto k Wufrancžanškemu Božemu domej, we kotrymž bě ša 1/4 hodžin nutřnošcž poštajena.

A tak tam nětko šteješche farar Urban k pošlednjemu rašej přehed tym woštarjom Křnejowym, přšchi škotrymž bě tak došho šlužicž šmět wošadže, a přšchiwušni wošolo kašcžča, mjes nimi jedyn se šynow, tón drugi njebě dožecž mošl, přšchewowajo jako haptnykaš w Šchwizy. A s nimi ššjo duchowni: wošadny farar a s hłowneje šerbškeje přeharškeje konferenzy k. wyšššchi farar Šarjeňk a redaktor tutoho nježželnika, a delšach na žónškich a horjekach na mužškich šawšach wošadni wobeju žarowazeju wošadow, a — a to nočžemny na žadny pad ša-

bycž! — přšchi byrglach Wufrancžanžny pošawništojo a zyrkwinški křor s Klětnoho; wobaj křoraj matej šwój došny džěl na šwjatocžnošcžomaj w Božim domje a přšchi rowje. Bě šwješhelaze škřschecž a widžecž, kaš šo tu prošcži holenjo šwěru a wuměšžny prošuju, tež we wjedništwaje křora, šlužicž wošadže, zyrkwi, Bohu se špěwom a hudžbu.

Šo kěrlušchownych šchucžkach měješche wošadny duchowny k. farar Günther, šmjertny nutřnošcž, šo šložuju se šwojey rěcžu na Šimeonowe šłowo: „Knježe, nětk pušchcžišči šwojeho wotrocžka šměrom, přšchetož mojej wocži štej twojeho Šbóžnika widžitej!“ Wón špominašche na šwěrnny šlužbu, kotruž je nješhocžicžki farar jako šwěrnny a horliwy šaw šwojeje štarolutherškeje zyrkwoje, jako přšchewědcženy a wěrzžny ewangelškolutherški křesczijan šlužil šwojemu Šbóžnikkej a šwojimaš

Farar Matej Urban †

wošadomaj, a na wobšchěrne a šašlužbne džěta, kotrež je wón došonjaš jako horliwy a šwěrnny Šserb ša šwój šerbški lud. Přšchewědžda hłowneje šerbškeje přeharškeje konferenzy, k. w. přšchi farar Šarjeňk, wopominašche w šerbškej rěcži jeho jako šerbškeho duchowneho a šerbškeho wótcžinža a kěrlušcherja; wo nim płacži, hacžrunjež přšchi jeho kašcžcu štejimy, tola to juštrowne šłowo: „Šchto pytače žiweho pola morwynch.“ Jako widomne šnamjo džaka pošložil wón ržany wěnz k jeho kašcžej.

A potom nješechu jeho po tym pucžu, po kotrymž bě wón tak někotreho k rowu přšchewodžal, ke kěrchowej wo něšchto šdalenemu, na kotrymž bě wón hašle w januaru šwoju druhu mandželštu w šerbškim pohrjebnišcžcu pošhowacž dnyšjaš. A tam pošdla njeje šmny jeho kašcž s šemi přšchepošali, tam šmny šo modlili, tam šmny špěwali, tam šu hišcže ras pošawny šaššlincžake a te čžornošelene šchtomny, kotrež tuto měštno wobdawaja, je štražuju, šu šchumike, šwoje hłowny wijo w powěššje a šu drje šo tež džiwake, šo tutomu šerbškemu narodowzej a wučženzej jich wjazny Šserbow, wošebje s intelligenžny, njebě na přšchewodjenje přšchiščlo.

Na „šerbškim dnju“ došonja farar Urban štoro 85 lět štary šwój pošledni pucž k pošlednjemu wotpocžinkej, na „šerbškim dnju“, kotryž wón čžak šwojeho žiwjenja hušto

štomdžik njeje, ale je šo tač husto hacž móžno nastajik na pucž do Budyščina na šerbške šhromadžišny, na šerbške džělo, wěnujo šwojemu šerbškemu ludej šwoje mozn. Nječ wón tež se šwojim mēnjenjom wo tym a tamnym š nami pšhes jedne njebē a nječ bē to a tamne jednanje — š wušpěchom abo bjes wušpěcha nušne — pšhi jeho rowje stejimy my žarujo, dofelž našč šerbški lud je šhubik šwěrneho, pilneho wobdarjeneho džělaczerja a wótcžinza a našč njedželnik „Bomhaj Bóh“ wuštojneho šobudžělaczerja a šerlušcherja, kotryž je škoro hacž do pošlednich lēt jemu wjele šerlušchow podawał. Haj, tač je, tač w pošlednich šerlušchownych knižkach, kotrež hačle 1930 nje-
hocžicžki šarač Urban wuda: „Duchowny ludowny špěw“, ša-
šbēhnje jedyn se špěwow pšhi rowje:

„We rowach šbožni mērnije drēmaja.
A jich byđtam čžichim pšhistupju želnje ja.“

Jutry.

Š šararja Urbanoweje šbērti: „Duchowny ludowny špěw.“

Jutry, jutry, šaduwanje nowe,
jutry šestawanje se šmjercže šu prosteje;
se šmjercže šu prosteje!
Kwětki nētk wšchē šalcžewaju,
wutrobny šo rosraduju;
wotucžik wšchał Šbožnik je.

Draždmo wam, wy mozn čžmowe!
Žimacž budžěšchže rad mohle,
kotryž šahubik waš je.
Chžyšchže žiwjenje wy moricž?
Š hłubiny šo šmjercže nōricž
mōže wěčžne žiwjenje.

Riž bē šputany do rowa,
pšchemohł šatana je šnowa,
šo je jaštwo šnicžene.
Nalēcžo nēt semja dawa,
nalēcžo nječ w dušchi štawa,
šwětlo wostań šwěščžene!

Móz je šwjaškow pšhelemjena,
nadžija wšcha wožiwjena,
ššhidle dušcha doštala;
a pšhi žanom' pšchewodženju
nješkorž w šymnym wurudženju
wjazy šrudžba pošhanška!

Wšhitke nētk šu rowny šwjate,
šony rownišchžža precž wšate,
wottud Ješuž w rowje bē.
Lēta, mēšazy, dny džěchu
nimo š městnošczu, precž bēchu!
A džēń wěčžny nastał je!

Wobšbožaza drohotta.

Žiwjenja pucže njemjenowaneho.

(Pošracžowanje.)

Ša njeprajach ani šłowczka. Čžerwjenošč prašny mi mjes wocži; to bē džě tamna mloda holza, kotraž tam pšhi režny tamny šerlušč špěwašche, kotryž mje šamomordaštww wutorže. Wona mēješche tōn šamy hłōš, to šame tač jandžel čžiste woblicžo. Šako na nju pošladnych, wuhladach na jeje

šhiji pšchitkowanfu š napišmom: „Ješuž tebe lubuje!“
Šišchže stejach tam njerosšudženy, šo štyšny prašchjo, hacž njebudže to nētk moje potajništww po žyšm mēščže šnate, tu pšhistupi mloda holza še mni hacž na pošup ša pšchitkodžerjow, na kotrymž stejach, pošoži pšchecželniwje a nēžnje šwoju ruku na moju a rjekny šhutnje, pošcho mi do wócžkow hla-
dajo š pošladnjenjom, pšchēd kotrymž dyrčjach wocži š semi škožicž: „Mój pšchecželo, pošče tola! Wy namašacže šwoje šbožo! — Njepobračhuje Wam Ješuž?“

Haj, tajkeho šo to tam šta!

Tuž tež dlēhe šo nješomdžach! A byđhu-li tam hadny a šškorpiony pšchēd durjemi ležale, ja byđ tam tola dyrčjal šaštupicž.

Witachu mje tam jara pšchecželniwje. Na ššoch šawčach šedžachu tam hižo mlode holzy se šbožownym wješkōnym woblicžom. Ša, kiž tam š tač pošmurjenym woblicžom šhladowach, buch pšchecželniwje na šwoje městno pošašany. Šišchže njebē šo šhromadžišna šapocžala, hišchže pšchitkadžachu šobuštawny a wopytowarjo. Tu šaštupi — moja wutroba chžyšche mi šaštacž pošotacž — tamny mlody mužški a šhrobšny wušnawar Ješužowy, kotremuž bē tamny wječžor šjawnje plištu wotkožik. Wón mje hnydom šelna, pšchitkōže še mni, da mi ruku a džěšche wyštajo: Bohu budž džak, šo tu šcže! Ša šo wješel, šo tu wušyšchenje šwojich pošštwow widomne widžu!“

Wón šo še mni šyđže a da mi šobu se šwojich „šnihi šerlušchow ša Bože šraleštww“ špěwacž a se šwojeje biblije šobu čžitacž, jačo bē šo šhromadžišna šapocžala.

Šešlo wječžora bē: „Wono je nušne, šo šo šnowa naro-
džič.“ To wušyšchach, šštož hišchže ženje njebēch ššyšchał!

Konfordanza

š notowych šerbškich špěwatškich.

Njepłacž, Bóh čže lubuje	671, 5
Njepłacž, Bóh čže šaštawa	671, 6
Njepłacž, Bóh čže trošchtuje	671, 7
Ša wšcho chžu Bohu wodacž	672, 2
Ša Boha chžu šej žadacž	672, 3
Ša jeho džeržecž budu	672, 6
Bóh wšcho šbožnje wodži	673, 2
Bóh wšcho mōžnje wodži	673, 7
Bóh žiwny je, dušcha ššto dha rudži čže?	674, 2
Budž ty Bohu poddaty	675, 3
Lubuj Bože potajništww	675, 4
Króny pšchitkōdu po bitwje	675, 5
Tuž trošchtina budž	676, 6
Ššto je hdy wopušchženy byl	676, 7
Wjele šboža ruka Boža	680, 3
Tuž šo poddam, Bohu dodam	680, 5
Wón je wěrnny, budže šwěrnny	680, 7
Dušcha w Bošny čžicha je	682, 6
Chžyl je byčž lēpšchi na šwěčže	683, 3
Měj dowěrjenje na Boha	684, 3
Šdyž Bóh je pšchecžel woprawdže	684, 4
Wšcho, tač šo Bohu špodoba	684, 5
Ša džeržu čže, ty horža luboščž Boža	685, 2
Ša džeržu čže, mój Knježe a mój Božo	685, 9
Mam doščž, hdyž Bóh mi štrowoščž dawa	687, 3
To šwědcži wšchał wo Božej hnadže	687, 4
Ša špošojom šym š Božej hnadu	688, 3
Budžče pšhi bološčžach	689, 6

Rěčnik — něhdže 22 lět stary mlodženz — rjekny mjes druhim: Na šwěcže stej jenož dwě rjadowni cźlowjekow: czi jeni šu snowa narodženi, czi tamni nješku snowa narodženi. My pšchindžemy na šwět bjes noweho naroda, a hdnž nješkmj šo pšches Sswjateho Ducha snowa narodžili, wumrějemy tež bjes noweho naroda. Eso snowa narodžicž, t. r. šo šcžnicž nowe stworjenje. Wšchitzy cźlowjekoj, kiž šo nješku snowa narodžili, šu duzy do satamanja; pšchetož šchtož šo wot cžela je narodžilo, to je cželo a dže pucž cžela. Jesuž to praji. Hdnž ty šo nješku snowa narodžil, šy ty žple wěšcže duzy do hele. So ty to wěšch, šchtož runje cžaž šobupšchinježe, to njeje wažne; to, wo cžož to dže, je to, hacž šy šo ty snowa narodžil. Na šwěcže njeje nihtón po cžele žiwy, kotrnž nje-měl narodneho dnja! Na šwěcže njeje nihtón duchownje žiwy, kotrnž njeměl nowonarodneho dnja! Cźlowjekoj šu pak cžertowe džeczi, pak Bože džeczi. Bože džeczi šu Boha a šchtož Bože do šo pšchijaše. Džecžo je wušchlo se žiwjenja staršheju. Bože džecžo je Bóžiteje natury dželomne šcžinjene. Esymjo noweho naroda je Bože šlowo. Hdnž ty do tuteho wěrišch, šhadža wono w tebi, pšchikwoja šebi Božeje podob-nošcže a cžini tebje noweho cźlowjeka. Nowy narod je po-tajnstwo. (Pokracžowanje šcžehuje.)

Zyrkej a stat.

Wohada Sartha je šapocžaač šwój kemschithód organi-sowacž. Na pošlednej wohadnei šhromadžijnje šo wupraji, šo mēle šo wšch šwójbn, kotrež chzedža šo jako wērne šchesczi-janšte wobšwědcžicž, na to šwjašacž, šo kóždu njedželu šnaj-mjenšcha jedyn šwójbn kemschi pšchindže. Wono šo wupraji,

Kaž Bóh chze mēčž	692, 2—8
Kaž Bóh mje wjedže	693, 2—5
Pšched Bohom, šchtož nam je cžmowe	695, 2
Sswjaty šeraš pucže Bože	695, 3
Bože džeczi njepntaja	695, 5
Tehodla budž pošna mēra	695, 7
Tač njedyrbjač šo k Bohu wołacž?	697, 2
O hnadny Božo, džak budž tebi	697, 4
O trošcht, Bóh šlyšchi moje šlowa	697, 7
A dokełž Bóh a Wótž mój šy	699, 3
Eso bohacžk špuschczam na kubło	699, 4
Ty Božo, hišcže dženša šy	699, 5
Budž šhwaleny a cžescženy	699, 9
Šchtož cžini Bóh, wšcho dobre je	700, 2—6
Bóh prawy je a we hněwje	701, 4
Mē, tač šo našch Bóh njehněwa	701, 5
Bóh je mój trošcht a nadžija	702, 2
Bóh Wótž a Esyn budž šhwaleny	703, 8
Šaj, pšched Bohom šo šnadnje štanje	704, 6
Modl šo a dži po Božej šhcžejžy	704, 7
A by-li nēt šam cžert a šwēt	705, 2
Bóh wšchak nišdy njepušchczi	707, 7
Šako pošny hološcže	707, 9
So bych na to špominač	707, 10
Nētš hamjen špěwajmy, šo Bohu džak.	711, 5
Hdnž cže jima šyšnosčž blēda	712, 2
Šandželjo šo w Božim raju	712, 8
Ty chynł w šmjertnym bēdženju	713, 4
Nječ šchiz tež boli	715, 3
Ty, Knježe, bēšche nam ju dač	716, 3
Ach kač brašchne, ach kač trašchne	717, 2

šo je cžaž šhutny a rošjudny a šo maja šchescžijenjo wulkeho šamošwjenja; tohodla je nušne, po šajšim namjecže šwērū cžinicž. — To je dobre a špomožne a wšcheho pšchipošnacža hódne. Žana šchescžijanška šwójba žaneje wohady njedyrbjača šo šombžicž, šo po tutym namjecže šložowacž, tež tam niž, hdnž je bohudžak hišcže stary dobrny počžinč žiwy, šo šo šam-wot šo rošumi, šo kóždu njedželu jich telko šwójbnych, kač je-nož nēkač možno, kemschi dže. A šažo: Šrudnje je a žane dobre šwědcženje ša našch lud, šo dyrbja šo šakle tajše na-mjetny cžinicž, šo dyrbi šo šakle k tajšemu napominacž, šo to šchescžijenjo, špošnawšchi a pšchijawšchi Božu luboščž nam we Jesušku Khrystušku šjewjenu, i nutrynym džakowanjom nje-cžinja, šo to šchescžijenjo, šo dohladawšchi šmjertnych štra-chow a nušow, nam a ludej hrožaznych, se wšchej šwērū nje-cžinja. — „Bjesbóžni“ chzedža tola i licžbami kemscherjom pšchecžiwjo žyrkwi a šchescžijanštwu šchczuwacž a wojowacž. Tuž, šchescžijenjo, wuwincže jim tutu brón, šhodžo šwērū ke mšchi a tohorunja k špowědži, a brónicže šo i tym šdobom škami hacž nanajšepje ša wojowanja našcheho cžaža.

Wšchelafe i blisťa a šaloša.

Do Delnjeje Lužicy budmy jutrownu šrijedu wjecžor wšchitzy dowjedženi, kiž bēchmy šo w Šserbškim Domje — a to w bohatej licžbje — šesšli na šerbški wjecžor. Knjes stud. theol. Cerna i Delnjeje Lužicy bē nam i wjednikom. Pošliczi nam rjany, wulzy šajimawy pšchednošcht w pětnej delnjoserbškej rēczi, nam rošprawjejo se šwojeho žiwjenja a džela we Delnjeje Lužicy, wohēbje tež wo tym, kač naštachu šerbške šwětkowobrašy abo filmy, i kotrymiž nam na to wócžko kač wutrobu šwježeli. Drje w tač nēkotrym šbudži i tym pšchecže, šažo ras wopytač rjane „Blóta“. A to cžinmy tež, my, kiž tam hižo bēchmy a wšchitzy czi, kiž je hišcže dozyla njewo-hladachu. Dokełž bē runje džēn šrijedny wulki delnjoserbški wjecžor był, bēchu na jutrownu šrijedu jenož nēkotři Delnjo-kužicženjo pšchithwatali, tač knjes šarač Šchwjela a w rjanej wulzy pošchnej drašcže knježna Mina Witkojz i Bórkowow, redaktorka „Šserbškeho Žažnika“.

S cžaža ša cžaž. Šhorošcže pytaja tušhwilu tež našche kra-jiny domach, wohēbje šhripa. Tuta šhoroščž drje njeje šama na šebi tač štrašchna, tola šchtož mēni, šo može ju šanjehacž, na tym šo wona wjeczi. Mamy došcž powěšczow wo tym, šo ludžo, šchoriwšchi na šhripu, na nju a na šo došcž nješedž-bowachu a šo šo tohodla druhu šhoroščž pšchida — wohēbje šahorjenje pšuzow — a šo bē šcžehwł teho došhe, cžežke šhoro-ložo, haj šmjercž. Tohodla šedžbujmy na šo a wažmy šebi štrowotu, tuto nēkšle nam najdrožšche kubło! Doprēdka šo šta-racž je tež tu šepje hacž pšchepošdže šo štaracž.

Nalēcžo.

Móž Boža nam nētš i noweho
To rjane krašne nalēcžo
Po šymnym cžažu dawa,
Šdžež šemja, kiž bē šmjersjnena
Eso šažo rjenje wupnjcha
A wšchudžom rošcže trawa.

Nētš šažo šchłowroncžk wježele
Eso k njebju horje pošbēhnje
A rjany šerlušch špěwa,
Nētš burški cźlowjek i noweho
Dže šwježeleny na polo
A k nowym šywwam džela.